

Poklanjanje slovenskih dežel presvetlemu cesarju Francu Jožefu I. ob Njegovi šestdesetletnici.

Kranjec.

*Kjer Triglav se kviško spenja,
Sava bistra se rodi,
ondi moj se dom začenja,
ondi narod moj živi.*

*Znaš ti jezero li Bleško?
Bohinj ti li naš je znan?
Znaš Savico, hčer nebeško?
Celo znaš gorenjsko stran?*

*Cerknice ime zveni ti
morda znano na uho?
O Postojni čudoviti
veš li, da je v nas samo?*

*Znaš dolenske solnčne griče,
ki jih nogradi krase?
Beli hram te v goste kliče
in zdravice se glase?*

*Živo ti srebro je znano?
Iz mojih koplje se gorá.
Veš za blago Ti Ljubljano,
kjer je usmiljenost doma?*

*Pa še vprašaj po krasoti,
pa še vprašaj, kdo smo mi.
Kranjska naša je v celoti,
krasna izmed vseh blišči.*

*Svojemu cesarju vdani
kličemo iz dna srca:
Vsemogočni, ti ohrani,
čuvaj Franca Jožefa!*

Štajerc.

V deželi rajski sem doma, kjer trta sladko vince daje. Železo naše vsak pozna. Vsak pride rad v te divne kraje.	In vrelci vro tu iz zemljé, ki zdravje vračajo bolnikom. — Po gozdih se zveri drvé. Vsak čudi našim se snežnikom.
V Marijno Celje, božjo pot, iz daljnih krajev ljudstvo roma. Ta božja pot — slovi povesod — to biser mojega je doma.	Domovje to je Štajersko, mi njega čvrsti smo sinovi. — Cesarju vdani kličemo: Bog živi Te — in blagoslovi!

Korošec.

Kladiivo čujte! Kako se zaganja: bunkati, bunkati! — daleč doni. To vam pač glasno in jasno oznanja, kaj vse v deželi se naši dobi.	Jezer prekrasnih tu mnogo se šteje, čaroben duh mi oveva goré, kdor pa v livade sem naše prispeje, pesemce mile mečé mu srce.
Zraven se delavec trudi marljivi, kuje železo in svinec topi. V čast je deželi, dokaz je to živi bistrega uma in krepke dlani.	To je Koroška in mi nje sinovi. Vdani cesarju in rodu smo mi. Torej mu kličemo: Bog blagoslovi, Tebe in Tvoje naj Bog poživi!

Primorec.

Pred nami se peni Jadransko morjé, ki z mnogim brodovjem igra se. Za nami se dvigajo kraške goré, kjer trta prežlahtna nam rase.	Okolica krasna — nje kras Miramar, cesarski ta dom čudoviti! — Od nekdanj Slovenec je tu gospodar in še bo — da Avstrijo štiti!
Citrone rasto tu in smokve sladké, zimzelen skalovje odeva. Ob morju neštete se hiše vrsté, z bregov pa ti petje odmeva.	Primorje naš dom je, Primorci smo mi, cesarju preblagemu vdani. Zato mu navdušeno kličemo mi: Bog živi Te, Bog Te ohrani!

Janko Žirovnik.

